

El nen que vingué del cel

Un relat de: [Ocellet de la cueta verda](#)
EL NEN QUE VINGUÉ DEL CEL

Conta la llegenda que al poblat, una nit de l'estació seca, hi va arribar un nen vingut del cel.

Hi va arribar en un d'aquells ocells brillants que sovint volen amunt, més amunt que els núvols, diuen els grans del poblat que molts yahankés van marxar muntats en els grans ocells però que ben pocs van tornar per explicar què hi havien trobat.

Expliquen que el noi, que es feia anomenar Nil, era un nen rar i especial.

Era un minyó alt i espigat, apocat i temorenc que s'amagava rere les faldilles de l'àvia que vivia al poblat. Era un pou de saviesa i explicava coses fantàstiques que captivaven l'atenció dels nois que l'envoltaven. Diuen, els que el van conèixer, que al començament no parlava gairebé mandinga, que s'expressava com l'home blanc, de fet, el bruixot del poblat deia que en Nil era un petit yahanké amb l'ànima d'un gran home blanc.

Diuen, també, que sempre portava al damunt el seu atuell i que a dins hi duia tot d'andròmines estranyes a les quals atorgava qualitats màgiques.

Narra la llegenda que sovint mostrava una estranya caixa del color de la palla i que, segons el noi, de dins hi sortien herois que lluitaven amb feres esgarrifoses. Es veu que els nois del poblat l'instaven perquè els mostrés la proesa però ell, decebut, els contava que només muntar en l'ocell brillant la màgia havia deixat de funcionar. Mirava les parets i preguntava: "on endollo la gueimboi?" Deia que de vegades les parets tenien màgia i que d'uns forats en sortia la força que feia reviure les feres. Els mirava i, entossudit, tornava a preguntar: "on endollo la gueimboi?"

Els nois, incrèduls, però, el van voler ajudar i, plegats, van anar casa per casa a totes les kundes del poblat buscant els forats prodigiosos, però mai no els van trobar i allà on anava el vailet preguntava entossudit: "on endollo la gueimboi?"

En Nil els explicava que, al seu poblat, un lloc anomenat Lleida, a l'hivern, que és com la nostra estació de les pluges, del cel hi queien unes coses blanques i molt fredes que ell anomenava "volves de neu", que en feien boles i se les tiraven els uns als altres. Deia, també, que els bassals i els llacs esdevenien forts com pedres i que hi caminaven i hi corrien i hi lliscaven pel damunt i mai no s'enfonsaven. Deia que, a casa seva, de forats de la paret, quan ell volia, en feia brollar aigua i que al vespre, quan ell ho manava, es feia clar...

Els nois no se l'acabaven de creure gaire fins que un dia, després de caminar setze sols amb les seves setze llunes van arribar al "gran poblat". En Nil hi havia anat carregat amb el seu atuell ple d'andròmines. Els havia explicat que la gent del seu altre poblat el feien tornar. Havien passat moltes estacions des que havia arribat i ara se'n tornava al cel amb l'ocell brillant.

Conta la llegenda que de cop es va aturar i els ulls li van brillar com mai no ho havien fet. Va agafar la seva caixa del color de la palla i la va ficar dins d'uns forats que hi havia a una paret i, de sobte, l'andròmina va cobrar vida i de dins van començar a brollar tot de sorolls i figures estranyes.

Conten els savis que en Nil va marxar amb l'ocell brillant i que mai més no va tornar, però la gent del poblat sempre més es va recordar d'aquell noi alt i espigat, apocat i temorenc que va venir del cel i que entossudit mirava la gent amb ulls encuriosits i preguntava insistentment: "on endollo la gueimboi?"